

Подскочилъ Мишо да отиде на полето.

— Кжде? — попиталъ го дѣдо му.

— За трънки отивамъ. Много ми се долапахъ.

— Чакай, трънкитъ сж още зелени и кисели.

— Та какво като сж зелени?

— Такова. Ако ядешъ зелени трънки, ще ти порастатъ уши ей такива голѣми като на магарето ни.

— Не се шегувай, дѣдо! Ти ме мислишъ глупавъ, ама не съмъ. Отъ трънки уши не растатъ.

Не послушалъ Мишо дѣда си, отишелъ на полето. Изправилъ се до трънчения храстъ и съ две ржце лапа ли, лапа. А не вижда, че колкото повече лапа, толкова по-голѣми ставатъ ушитъ му. Изведнажъ надъ главата му една стърчиопашка почнала да се смѣе:

— Уха, уха, гледайте го нашия Мишо какви магарешки уши сж му изникнали!

Насъбрали се Мишовитъ другари, начеколили го и всички се превиватъ отъ смѣхъ.

— Мишо, Мишо, леле Мишо, какви уши!

— Лъжете! — викналъ Мишо.

— Дѣдо ви е изпратилъ само да ме плашите.

— Като мислишъ, че лъжемъ, иди се огледай въ извора!

Рипналъ Мишо, отишелъ при извора. Гледа въ водата и не може да разбере: той ли е това, или е дѣдовото му магаре. Ами сега? Гледалъ се, гледалъ Мишо, па ревнолъ да плаче. Реве, та свѣта ще проглуши. А отъ извора ето ти го единъ подземенъ великанъ.

— Кой реве? — запиталъ той. — Ти ли, дългоушко?

Мишо реве, не отговаря.

— Мълчи!

Мишо пакъ реве. Разсърдилъ се великанътъ.

— Ей, магаре, мълчи, нѣма само тебе да слушаме!

— Какъ да млъкна бе, — завикалъ Мишо, — и ти да имашъ